

[Gert Petersen.]

baggrund af det oplæg, udenrigsministeren er kommet med, kan vi i hvert fald ikke drøfte disse initiativer.

Jeg synes også, der er en række væsentlige problemer, der er gledet ud, fordi redegørelsen har fået den form, man har givet den. Man kunne have ventet en stillingtagen til problemerne omkring Angola, hvor dog netop det danske socialdemokrati igennem mange år – jeg mener også udenrigsministeren personlig – har haft nære og varme kontakter til den angollesiske frihedsbevægelse MPLA, som nu er genstand for et kombineret angreb fra Quislingorganisationer, der bakkes op af USA og de sydafrikanske racister i forening.

En anden aggressionshandling, som man heller ikke hører noget om, og som dansk udenrigspolitik og det danske udenrigsministerium helt har undladt at kommentere, er den indonesiske invasion af Østtimor. Der skete jo det, efter at Østtimor havde fået sin frihed, efter at nogle uroligheder var overstået og der var etableret en regering, at der var borgere i Østtimor, som bad indoneserne om at komme og hjælpe dem. Og så kom indoneserne.

Noget lignende har man jo også oplevet i Europa, men der har det medført meget stærke protester og med rette. Jeg ved ikke, om det er, fordi det her foregik i Asien og det var en antikommunistisk stormagt, som begik aggressionshandlingen, at man forholder sig tavs.

Jeg beklager også, at Chile ikke er nævnt i udenrigsministerens redegørelse, lige så vel som jeg vil benytte denne lejlighed til at beklage, at statsministeren i sin nytårstale, hvor han ytrede bekymring stadig væk sådan lidt for demokratiet i Portugal, helt undlod at komme ind på det mest umenneskelige styre, vi har på denne klode i øjeblikket, nemlig den chilenske fascisme.

Spørgsmål som Koreaproblemet er heller ikke nævnt, selv om der her findes et meget farligt arnested for konflikter, og selv om man burde have forventet, at Danmark endelig seriøst ville have støttet kravet om fjernelse af alle udenlandske tropper fra den koreanske halvø. At man ikke har støttet det, skyldes måske, at de udenlandske tropper kun befinder sig på den sydlige halvdel af den koreanske halvø.

Men der er også mere nærliggende problemer, som glider ud, når temaet bevidst indsnævres. Den sag, jeg nu tænker på, har man

dog måske droppet, fordi man synes, det var lidt taktløst at nævne den, for egentlig kunne man meget vel behandle det spørgsmål, der hedder Berufsverbot i Vesttyskland, inden for EF-sammenhæng. Berufsverbot er jo dette forbud mod ansættelse i offentlig tjeneste, som skyldes politiske undersøgelser og loyalitetskriterier. Man siger, at det »kun« er ca. 350.000 mennesker i forbundsrepublikken, der har fået deres loyalitet prøvet, og »kun« små 300 er officielt ramt af Berufsverbot, men hvor mange har ikke ladet sig skræmme fra overhovedet at søge ansættelse? Og hvad skal vi mene om selve princippet om, at alle ansøgere til offentlige stillinger fra togbetjente til skolelærere og pedeller og sundhedsplejersker, og hvad ved jeg, skal gennemgå forhør om deres politiske meninger under trussel om at blive stemplet som pariaer, ikke fordi de har overtrådt loven eller er mistænkt for at gøre det, men fordi en forhørskomité finder, at de har forkerte meninger?

Jeg vil da ikke udelukke, at der kan være adskillige også i dette land, som kunne ønske sig tilsvarende forhold. Jeg er helt overbevist om, at udenrigsministeren ikke hører til dem, men så synes jeg også, at udenrigsministeren skulle sige sin uforbeholdne mening om den praksis, man har indledt i vort naboland, både af hensyn til situationen dér og hos os selv, ellers kunne vi risikere, at en og anden myndighed herhjemme uofficielt lod sig inspirere af den vesttyske uskik.

For at spare udenrigsministeren for visse bemærkninger skal jeg straks tilføje, at jeg ved godt, at der er lande i Europa, hvor kravet om politisk loyalitet er langt mere massivt. Det ved jeg. Og hvis ministeren har set Minavisen for i dag, vil han have konstateret, at SF, jeg personlig, også støtter modstanden mod sådanne loyalitetskrav, når det drejer sig om Østeuropa. Men det får os sandelig ikke til at godkende, at man er i færd med at indføre en sådan praksis i Vesttyskland, tværtimod. Og jeg tror personlig, at udenrigsministeren inderst inde ser på det ganske på samme måde, og derfor vil jeg opfordre ham til at deltage i arbejdet for at bremse den farlige udvikling, der er i gang i Forbundsrepublikken.

Eller også kunne statsministeren, der jo vitertlig har lagt stor interesse for dagen for demokratiets tilstand uden for Danmarks grænser, måske aflægge besøg i Bonn og udtale sig dér om dette spørgsmål, ikke som statsminister